

V tomto ohledu navrhovatel zaprvé uvádí, že Soud se dopustil nesprávného právního posouzení, když vyložil článek 6 ter Pařížské úmluvy doslovným způsobem a mimo kontextu, aniž by vzal v úvahu duch tohoto ustanovení a obecněji duch úmluvy, která od své revize provedené Lisabonským aktem ze dne 31. října 1958 ukládá rozšíření působnosti všech ustanovení týkajících se továrních a obchodních ochranných známek na ochranné známky pro služby, s výjimkou některých ustanovení, která nejsou použitelná v projednávaném případě.

Navrhovatel poukazuje zadruhé na to, že samotný zákonodárce Společenství zpochybňuje, že by bylo třeba rozlišovat ochranné známky pro výrobky a ochranné známky pro služby, neboť článek 29 nařízení o ochranné známce, který provádí článek 4 A Pařížské úmluvy týkající se práva přednosti, výslovně zmiňuje služby, na které se vztahuje přihláška ochranné známky.

Zatřetí uvádí, že v rozporu s tím, co rozhodl Soud v napadeném rozsudku, musí být článek 16 Smlouvy o známkovém právu, sjednané v Ženevě dne 27. října 1994, vykládán v tom smyslu, že objasňuje působnost Pařížské úmluvy, aniž by přesto rozšiřoval její působnost na situace, které Pařížská úmluva vylučuje ve svém současném znění.

Konečně navrhovatel zdůrazňuje, že v novějším rozsudku samotný Soudní dvůr připustil, přinejmenším konkludentně, že Pařížská úmluva stanoví rovné zacházení s ochrannými známkami pro výrobky a ochrannými známkami pro služby.

(¹) Nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146).

(²) Sbírnka smluv Spojených národů, svazek 828, č. 11847, s. 108.

Předběžné otázky

- 1) Je třeba ustanovení čl. 1 odst. 1 první věty směrnice Rady 85/577/EHS ze dne 20. prosince 1985 o ochraně spotřebitele v případě smluv uzavřených mimo obchodní prostory (¹) vykládat tak, že zahrnuje přistoupení spotřebitele k osobní společnosti, osobní obchodní společnosti, sdružení či družstvu, jestliže hlavním účelem tohoto přistoupení není členství ve společnosti, sdružení či družstvu, nýbrž – což často platí především v případě účasti v uzavřeném fondu působícím v oblasti nemovitostí – účast společníka představuje pouze jiný způsob finanční investice nebo získání plnění, která jsou typicky předmětem smluv s protiplněním?
- 2) Je třeba ustanovení čl. 5 odst. 2 směrnice Rady 85/577/EHS ze dne 20. prosince 1985 o ochraně spotřebitele v případě smluv uzavřených mimo obchodní prostory vykládat tak, že brání vnitrostátnímu právnímu (judikaturou uznanému) účinku ve smyslu článku 7 této směrnice, který znamená, že takové přistoupení spotřebitele učiněné při podomním prodeji povede v případě jeho odstoupení k tomu, že spotřebitel, který své přistoupení odvolal, získá nárok na vypořádací podíl vůči společnosti, sdružení či družstvu, vypočtený k okamžiku účinku odstoupení, tj. na částku odpovídající hodnotě podílu ve společnosti, sdružení či družstvu v době odstoupení, s (možným) následkem, že vzhledem k ekonomickému vývoji společnosti, sdružení či družstva obdrží spotřebitel buď méně, než činila hodnota jeho vkladu, nebo se dokonce ještě, kromě ztráty zaplaceného vkladu, vystaví odpovídající platební povinnosti vůči společnosti, sdružení či družstvu, neboť vypořádací podíl bude záporný?

(¹) Úř. věst. L 372, s. 31.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Bundesgerichtshof (Německo) dne 22. května 2008 – E. Friz GmbH v. Carsten von der Heyden

(Věc C-215/08)

(2008/C 209/33)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Bundesgerichtshof

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: E. Friz GmbH

Žalovaný: Carsten von der Heyden

Žaloba podaná dne 22. května 2008 – Komise Evropských společenství v. Irsko

(Věc C-221/08)

(2008/C 209/34)

Jednací jazyk: angličtina

Účastníci řízení

Žalobkyně: Komise Evropských společenství (zástupce: R. Lyal, W. Mölls, zmocněnci)

Žalované: Irsko

Návrhová žádání žalobkyně

- určit, že Irsko tím, že zavedlo minimální a maximální maloobchodní prodejní ceny cigaret, nesplnilo povinnosti, které pro něho vyplývají z čl. 9 odst. 1 směrnice Rady 95/59ES⁽¹⁾ ze dne 27. listopadu 1995 o daních jiných než daních z obratu, které ovlivňují spotřebu tabákových výrobků;
- určit, že Irsko tím, že neposkytlo Komisi nezbytné informace o použitelné irské právní úpravě, čímž jí neumožnilo splnit povinnost kontrolovat soulad se směrnicí 95/59, nesplnilo povinnosti, které pro něho vyplývají z článku 10 ES;
- uložit Irsku náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Na základě Tobacco Products (Control of Advertising, Sponsorship and Sales Promotion) (No. 2) Regulations 1986 [nařízení z roku 1986 o tabákových výrobcích (kontrola reklamy, sponzoringu a propagace prodeje) (č. 2)] a dohod přijatých k provedení tohoto nařízení s výrobci a dovozci tabákových výrobků, Irsko ukládá minimální cenu cigaret, která odpovídá ne více než 3 % pod váženou průměrnou cenou cigaret v dotčené kategorii. Navíc, jelikož výrobci a dovozci nemohou stanovit ceny výše než 3 % nad váženou průměrnou cenu, Irsko tak rovněž ukládá maximální ceny cigaret. Takový systém je v rozporu s čl. 9 odst. 1 směrnice 95/59, podle kterého výrobci tabákových výrobků „mají právo určit nejvyšší maloobchodní prodejní cenu každého svého výrobku“.

Podle článku 10 ES mají členské státy povinnost usnadnit Komisi plnění jejich povinností, zejména tím, že vyhoví požadavkům na poskytnutí informací předloženým během řízení o nesplnění povinností. Komise tvrdí, že Irsko tím, že neposkytlo informace o použitelné irské právní úpravě, a to navzdory opakovaným žádostem Komise, nesplnilo povinnosti, které pro něho vyplývají z článku 10 ES.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 291, s. 40; Zvl. vyd. 09/01, s. 283.

Žaloba podaná dne 21. května 2008 – Komise Evropských společenství v. Belgické království**(Věc C-222/08)**

(2008/C 209/35)

Jednací jazyk: nizozemština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Komise Evropských společenství (zástupci: H. van Vliet a A. Nijenhuis, zmocněnci)

Žalovaný: Belgické království

Návrhová žádání žalobkyně

- určit, že Belgické království při provedení ustanovení týkajících se výpočtu nákladů a financování povinností univerzální služby nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z čl. 12 odst. 1, čl. 13 odst. 1 a přílohy IV části A směrnice 2002/22/ES;
- uložit Belgickému království náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Směrnice 2002/22 upravuje mimo jiné případy, v nichž potřeby koncových uživatelů nemohou být trhem dostatečně uspokojeny a obsahuje ustanovení týkající se přístupnosti univerzální služby. Článek 12 odst. 1 směrnice stanoví, že pokud se vnitrostátní regulační orgány domnívají, že poskytování univerzální služby může představovat pro podniky určené k poskytování univerzální služby nespravedlivou zátěž, vypočítají čisté náklady na její poskytování způsobem stanoveným v článku 12. Článek 13 odst. 1 stanoví, že pokud vnitrostátní regulační orgány na základě výpočtu čistých nákladů podle článku 12 zjistí, že podnik je zatížen nespravedlivou zátěží, mohou členské státy na základě žádosti určeného podniku zavést mechanismus náhrady.

Podle názoru Komise neprovedla Belgie řádně ustanovení čl. 12 odst. 1, čl. 13 odst. 1 a přílohy IV části A směrnice. Belgická právní úprava totiž nestanoví posouzení otázky, zda nabízení sociálních sazeb v rámci poskytování univerzální služby představuje nespravedlivou zátěž pro uvedené podniky. Belgické právní předpisy tak nesplnily požadavky týkající se výpočtu čistých nákladů, jak jsou stanoveny mimo jiné v poslední části přílohy IV části A směrnice.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Verwaltungsgericht Oldenburg (Německo) dne 26. května 2008 – Město Papenburg v. Spolková republika Německo**(Věc C-226/08)**

(2008/C 209/36)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Verwaltungsgericht Oldenburg